

Всичко що се отнася по вѣстника се адресира:
в „ПОЗОРЕНЪ СЪЛЪБЪ“ — Плѣвѣнъ

Годишенъ абонаментъ 6 лева, прѣдплата.
Обявления по споразумение.

Единъ брой
10 ст.

Продава се праздно мѣсто при Скобелевия паркъ на булевардъ „Курупаткинъ“. Споразумение при Кр. Ивановъ, учителъ мѣжката гимназия—Плѣвѣнъ. 1—1

Уроци по френски и нѣмски езикъ по Берлицовата метода се даватъ отъ учителка, свършила въ Греноблския университетъ. Желаящитъ да се отнесатъ до А. Щробель — домъ Желѣзаровъ. 1—5

Търся хигиенична кѣща съ три стаи и кухня. Споразумение Ангелъ Мариновъ. 1—1

ПАНАХИДА

По случай шестъ мѣсеца отъ смъртта на непрежалимия ни съпругъ и баща

ЯНКО С. ЧАЧАРКОВЪ
(адвокатъ)

поканваме почитателитъ на паметта му, да присѣдствуватъ на панахидата на 29 т. м. въ църквата въ гр. Провадия.

Д-ръ Ив. Бижевъ и Ан. Савиновъ АДВОКАТИ

Съобщаватъ на клиентитъ си, че отъ 1 януарий т. г. прѣмѣстиха адвокатското си писалище въ зданието на Гаци Христовъ, (срѣщу аптека Хорачекъ) горния етажъ.

гр. Плѣвѣнъ, 16 януари 1914 г.

Слѣдъ силния и съкрушителенъ ударъ нанесенъ на нашето национално достойнство и слѣдъ шеметния погромъ, който разтърси до дѣно нашето материално положение — ний стоимъ още слисани.

Спрѣ ли се нѣкой да се помисли, веднага изпъкна въпроса: но какъ! Кой е виновника? Какъ тѣй слѣдъ такива блѣскави успѣхи — доде веднага упадѣка? какъ тѣй благоприятитъ за насъ мнения на цѣль свѣтъ се обърна веднага противъ насъ? Какъ тѣй всичко трѣгна изведнажъ наопаки?

Всѣки се пита. И колкото глави — толкова клѣвети.

И обвиняваме само една — дипломатията ни.

О, тя е виновна! Тя е позорно виновна!

Но като се спираме само на нея — не вършимъ ли пакъ ония грѣшки, поради които въ голѣма степенъ се изложихме на единъ небивалъ за друга нация погромъ?

Ето защо ний трѣбва да се запитаемъ: да ли най-голѣмата грѣшка не бѣше и не започва отъ тогава, отъ когато войната отъ освободителна, както се обяви въ манифеста и както се

проповѣдаваше по села и паланки, се обърна въ завоевателна? Защо не подиремъ: Кой бѣше този, които измѣни на гласа отъ чито зовъ се увлече народа и вмѣсто да освободимъ нѣщастниците задъ Рила, ний ги поробихме? Кой бѣше този, които вмѣсто да изпѣлнѣ народното вѣковно вѣждеделение — отправи погледи къмъ Цариградъ да постави кръста на свѣта София?

Защо се злоупотрѣби съ народното довѣрие?

Защото: не измама ли е да спечелишъ довѣрието на единъ цѣль народъ въ името на една свѣтла идея: освобождението на поробения Македонецъ и слѣдъ това коварно да се подиграешъ съ това довѣрие, като поведешъ този народъ не да освобождава а да завоевава?

Българския народъ, чиито храбри синове напоиха земята съ димящата още незасъхнала кръвъ отъ Чаталджа до Криволакъ, трѣбва да разбере защо освободителната война завършена тѣй славно съ петдневнитъ боеве при Люлебургасъ — Бунархисаръ и слѣдъ всеизвѣстната телеграма на Кямитъ паша, дадена веднага слѣдъ боя — войната не се свърши, а продължи за да си счунимъ главитъ при Чаталджа?

Защо трѣбваше да се продължаватъ прѣговоритъ въ Лондонъ та да се даде врѣме и на Румжния и на нашитъ съюзници да сторятъ онова, което ни разори?

Българския народъ трѣбва да знае: Защо слѣдъ като нашия воиникъ бѣше твърдъ много изтощенъ отъ неомовѣрния маршрутъ, за въ 20 дни отъ границата да догони неприятеля до Чаталджанскитъ позиции — неговитъ военнаначалници не се въздодоха въ неговото изтощение, а го изложиха на холерата отъ която болестъ дадохме хиляди жертви? Защото нашитъ военнаначалници не искаха да разбератъ положението и не сториха нуждното за да се тури още тогава край, на непоносимата вече война, когато сломения противникъ искаше миръ? И вмѣсто да изнесатъ истинското положение — тѣ заблуждаваха главната квартира, обществото, че войницитъ били бодри, способни за нова война — и се повториха касапницитъ: при Булаиръ, Кумъ-Бургасъ и пр.

Защо, когато прѣзъ априлъ 1913 година повѣсмѣстно въ армията на Чаталджанскитъ позиции имаше формални бунтове; когато за всичко бѣше ясно, че българския воиникъ не желае повече да се бие, а желае да се прибере дома за да се прѣдаде на мирни занятия — военнаначалницитъ се правиха, че не виждатъ това, заблуждаваха и не се противопоставиха на послѣдната братоубийствена война,

чиито послѣдници сѣ тѣй грозни, че ме боли да ги припомнямъ тукъ?

Когато сѣ редъ факти изнесемъ въ колонитъ на вѣстника отговора на горнитъ въпроси — тогава образа на нашата дипломитическа мафия и безумието на онѣзи военнаначалници, които бѣха проглушили свѣта, че само тѣ обичатъ България — ще изпъкнатъ съ цѣлата имъ грозотия. И тогава ще трѣбва всички върни синове на България да се помислятъ върху онова, което прѣдстои да се направи. Защото останатъ ли неоправени старитъ недѣжи — нашето оружие, колкото храбро и да е, никога нѣма да бѣде народно-полезно.

И за това, вмѣсто да говоримъ за нѣкакви ближайши-реванши, по патриотично ще бѣде да се заловимъ еднотушно за изчистването на онази гнилоостъ, на оная бюрократическа плѣсень, що облагодѣтелствуватъ личнитъ апетити и недаватъ възможность на контрола върху надѣзитъ въ нашитъ държавни порядки и въ нашето военно дѣло. И само когато видимъ направени старитъ си грѣшки, отъ които тѣй чувствително пострадахме — само тогава можемъ да замислимъ за онова, което би възмѣздило храбрцитъ, що съ хиляди оставиха кости, далечъ отъ бацинъ кѣтъ, въ полята, прѣзъ кѣдѣто тѣ тѣй смѣло минаха съ побѣденъ маршъ и които ний, останалитъ живи, тѣй срамни останахме.

Какво иска да знае обществото.

Дѣйствуваща армия.

Питаемъ началника на 9-а п. дивизия, знае ли нѣщо за храбрия кап. отъ 4 п. на Н. Ц. В. Пр. Кн. Тър. полкъ, Петровъ Петръ, който до Чаталджанскитъ сражения, като командиръ на нестроевата рота, се отнасяше звѣрски съ подчиненитъ си войници и съ бичъ отъ порядъчна величина, геройски се сражаваше съ тѣхъ, а когато злата сѣдба го вкара въ строя и трѣбваше прѣзъ мартенскитъ сражения да вземе участие, той заболѣ

сериозно, за нѣколко дни, за да избѣгне боя?

Ние не сме противъ военното правосъдие, но когато сега се разкарватъ хиляди български синове да отговарятъ за неиспълнения си дългъ, защо този храбрецъ не се хване за ухото и не му се поиска смѣтка за геройскитъ му дѣяния прѣзъ войната? Правосъдието само за долнитъ чиновци ли е? Това не ли е лошъ примѣръ и не е ли обида за честнитъ герои, които се отвърщаватъ отъ Петровци и други по-

добни „герои“, които още стоятъ на топло и държавата трѣбва още да ги храни?

Господине Редакторе,

Моля помѣстете слѣдното въ вѣстника си:

„Мисли ли Полковникъ Хаджиевъ, командира на 17 пѣх. Доростолски полкъ, да опише дѣйствиата на полка прѣзъ турската война. Това описание ще бѣде по-интересно отъ описанието на бригадниа командиръ на 1-ва бригада отъ 9-а дивизия г-нъ Полковникъ Круневъ за дѣйствиата на 2 полкъ, защото Хаджиевъ още въ с. Сая на 16. II. 1913 год. се е осигорилъ все хубаво да се пише за полка, понеже още тогава зарѣчваше, че който каже лошо за полка, отъ офицери или долни чинове, коститѣ му ще остави на мѣстото“. **Войнѣ.**

Питаме началника на V Дунавска дивизия:

Съ коя заповѣдъ по дивизията или съ кой царски указъ е произведенъ въ чинъ подпоручикъ домакиня на 4-а полска болница Борисъ Батемберски, когато той не е служилъ, а прѣзъ врѣме войната е носилъ всичкитѣ отличия на подпоручикъ.

Сжщо питаме, съ коя заповѣдъ му сж отпускани по 400 лева, когато той е трѣбвало да получава като неслужившъ само по 1 левъ на мѣсецъ.

Медицинери.

Питаме Д-ръ Стояновъ отъ 4-а полска болница при V-а Дунавска дивизия, каква наука му е позволявала да лѣкува болнитѣ войници съ бой и руганя. Молимъ неговото началство да анкетира медицинската му дѣйностъ на бойното поле.

Питаме Д-ръ Недковъ, главенъ лѣкаръ прѣзъ врѣме на войната въ гр. Пльвенъ, вѣрно ли е, че той по най-арогантенъ начинъ се е отнасялъ съ раненитѣ войници, които покриха България съ неуведаема слава, и които когато имаха нужда отъ неговата помощъ и бащинско отнасяне, той съ грубости ги е галилъ.

Когато цѣлия български народъ бѣ повиканъ въ неравната борба и нѣмаше врѣме да мисли за себе си, а за общото благо, той, почетния лѣкаръ, какъ е намиралъ врѣме редовно да ходи на ловъ за свое удоволствие и не ли се е замислювалъ поне веднажъ, че това му напущане на работата е врѣдило на общитѣ интереси. Не мисли ли, че сега ще му се иска смѣтка за това?

ОТГОВОРИ:

До Редакцията на в. „ПОЗОРЕНЪ СТЪЛБЪ“.

1.

Въ брой I на Вашия вѣстникъ ми задавате два въпроса, на които

бързамъ да отговоря, като вѣрвамъ че ще сметете за Вашъ дългъ да помѣстите моя отговоръ.

I. Отъ 14 окт. до 28 ноември 1912, прѣзъ което врѣме бѣхъ командированъ отъ М-стра на вѣтр. работи да устроя административната служба въ Мустафа паша и околността, не само слама, но абсолютно нищо не е реквизирано отъ мене или отъ моитѣ подвѣдомствени органи. Околията се считаше въ района на военнитѣ дѣйствиа и военнитѣ власти си реквизираха всичко отъ което се нуждаеха. Съ тилового управление на II-ра армия имахъ конфликтъ по една слама, но тъкмо за противното на онова, което пишете. Бѣхъ узналъ, че единъ тамошенъ търговецъ, който ималъ контрактъ съ Тилового Упр. за доставка на слама, си позволявалъ да праща кола въ напуснатитѣ отъ турцитѣ села и да взема изоставената отъ тѣхъ слама.

Наредихъ до всички назначени отъ мене кметове и заварени мухтари, да запазятъ изоставената слама която, като военна плячка, е държавна собственост. Доставчикътъ се оплакалъ въ Тилового управление и това послѣдното ми писа да не съмъ прѣчелъ на доставчика прѣдъ видъ въпиющата нужда отъ слама. Отговорихъ на Тилового упр. съ твърдѣ остро писмо, копие отъ което остана въ архивата на управлението ми, че азъ не ще позволя да се разграбва отъ частни лица държавната собственост и поканихъ самото Тилово упр. да изпрати кола отъ обозитѣ си и да прибератъ въ складовѣтѣ си изоставенитѣ слами, като за сжщото увѣдомихъ и новодошлия финансовъ прѣдставителъ г-нъ Д-ръ Пиперовъ. Получихъ отговоръ отъ Тилового управление че то не се интересувало отъ кждѣ доставчика взема сламата съ строго прѣдписание, на отговорностъ на Тилового управление да наредатъ да се не прѣчи на доставчика. Не наредихъ, а напротивъ отговорихъ имъ че съ това вършатъ прѣстѣпление, за което ще отговарятъ. Отново обърнахъ вниманието на финансовия прѣдставителъ и дендва слѣдъ това напуснахъ длъжността, която бѣ пълна съ подобни конфликти. За всичко рапортирахъ гдѣто трѣбва.

II. Прѣдъ видъ важнитѣ и належащи мѣроприятия които прѣдстоеха на М-стра на землед. и държ. имоти както по чифлигарския въпросъ, тъй и по колонизацията въ новитѣ земи, прѣзъ м. януарий бѣха командировани 15 чиновници и 10 депутати (повечето юристи), които да проучатъ на мѣстото редица обстоятелства отъ които зависи самото разрѣшение на въпроситѣ. Всички дадоха доклади, които сж отъ голѣмъ интересъ за всѣки, който гледа сериозно на подобни социални въпроси. Докладътъ писанъ отъ мене на 16 канцеларски коли засега прѣмущественно историческото развитие на чифлигарството въ Македония и фактическитѣ правоотношения въ 13

каази. Платиха ни не по 50 лева, а колкото да се върнемъ съ борчъ.

Що се отнася до лиритѣ на Солунскитѣ бейове, бждете съвсѣмъ спокойни за тѣхъ. Нито бейове съмъ виждалъ, нито въ хана на Карабелюва съмъ стѣпвалъ, а колкото за покровителство — ний въ Солунъ сами чувствувахме нужда отъ такава. Камо ли ний нѣкому да сме могли да бждемъ покровители. Ако нѣкой Ви е увѣрилъ въ противното той е низкъ клѣветникъ, чието име бихъ желалъ зная за да му въздамъ заслуженото.

Подъ формата на въпроси Вий сте допуснали по адресъ на моята скромна личностъ зловни закачки и низки клѣвети безъ подписъ. Ако не дадете мѣсто на тия ми редове ще заключа, че тази Ви е била цѣльта.

Съ и пр. Ц. Бръшляновъ.

Бившъ народенъ прѣдставителъ. Пльвенъ, 4. I. 1914 год.

II.

Господине редакторе,

Въ брой I-ий отъ вѣстника Ви е писано, че прѣзъ ноември 1912 г. при боеветѣ на Чаталджа съмъ напустналъ бойната линия като нерасположенъ, построилъ съмъ си палатка при с. Субачево и тамъ спокойно съмъ чакалъ да се свърши боя.

Съобщавамъ Ви, господине редакторе, че боеветѣ на Чаталджа бѣха на 4 и 5 ноември 1912 год. на 5 сжщи прѣзъ ноцта цѣлата армия отстѣпи на старитѣ си позиции. На 7 сжщий до 10-ий заболѣхъ отъ холера и на мѣсто да отивамъ назадъ по болницитѣ, лѣкувахъ се въ района на ротата — при кухнята, полковия лѣкаръ ежедневно ме посѣщаваше. Слѣдъ като оздравѣхъ, веднага се завърнахъ при ротата си.

Горното може да се провѣри по заповѣдитѣ въ полка.

Моля публикувайте въ слѣдующия брой настоящето ми.

Приемете мойтѣ почитания,

Майоръ: Жиловъ.

2. I. 1914 г. Пльвенъ.

Траурна Българя.

Помѣникъ на героитѣ, които оставиха коститѣ си по незнайни полета съ усмивка на уста, и спасиха честта на отечеството си.

9. Капитанъ Парлапановъ, командиръ на 8-ма рота отъ 17-и п. Доростолски полкъ, умрѣлъ отъ холера на 8 ноември 1912 година при с. Акаланъ.

10. Капитанъ Найденовъ, командира на 13-а рота отъ 17-и п. Доростолски полкъ, умрѣлъ отъ холера на 10 ноември 1912 година при село Акаланъ.

11. Поручикъ Стефанъ Поповъ, командиръ на 9-а рота отъ 17-и п. Доростолски полкъ, убитъ отъ граната на 4 ноември 1912 година при Чаталджанската линия.

въ I часа затварятъ чакалнитѣ, ние се настанявахме на една външна скамейка и присѣдствуваме на заминаванията. Кошницата ми съ провизитѣ изчезна, но още се надѣвамъ да я намѣря въ нѣкой отъ фургонитѣ. Иншаллахъ! Виждаме да минаватъ редици: неподвижнитѣ имъ погледъ не се вдига отъ земята, тѣ се влачатъ изморени и убити, вече изтощени отъ дългия пѣтъ, който ги е изтрѣгналъ отъ топлия имъ климатъ. Тѣзи войски могатъ да се упокоятъ на нашия ландверъ, безъ обаче да сж получили въ младинитѣ си солидно образование на нашитѣ допълнителни войски.

Единъ тржбенъ сигналъ се дава. Всички се нахвърлятъ въ вагонитѣ, безъ всѣкакъвъ редъ: офицеритѣ не могатъ да ги накаратъ да имъ се покоряватъ.

Въ часътъ 1 и 15 мин. пристига ротата пионери, която, обучавана отъ единъ германски офицеръ, майоръ Готшалкъ, прави прѣвъзходно впе-

12. Подпоручикъ Антоновъ, мл. офицеръ отъ 17-и п. Доростолски полкъ, убитъ на 4 ноември 1912 г. на Чаталджанската линия.

13. Подпоручикъ Гутъ, младши офицеръ отъ 17-и п. Доростолски полкъ, убитъ на 4-и ноември 1912 г. на Чаталджанската линия.

14. Подпоручикъ Момчиловъ, младши офицеръ отъ 17-и п. Доростолски полкъ, убитъ на 4 ноември 1912 год. на Чаталджанската линия.

15. Порт. Юнкеръ Савовъ, отъ 17-и Доростолски полкъ, убитъ на 4 ноември 1912 год. на Чаталджанската линия.

16. Редникъ Никола Юрдановъ, отъ 4-и п. Пльвенски полкъ, убитъ на 17-и юли 1913 год. при „Прѣвала“ въ боеветѣ съ гърцитѣ.

КНИГА НА ЗАГАДКИТѢ.

Ти отворяшъ Божественитѣ Врата на Мждростта и ти укроти расата на Гигантитѣ, Синове на Земята, въоръжени срѣщу боговетѣ.

I.

Сгради си Мждростта домъ и нареди трапези — и повика хората на пиръ. Дойдоха хората, но си отидоха гладни. И не повториха.

Сгради си Грѣхътъ домъ и прострѣ сжщи тъкани върху трапезитѣ си — и прикани хората на пиръ.

Дойдоха малцина, защото знаеха хората, че на пиръ се гладува. Но дошлиятъ се наситиха и си отидоха доволни. И скриха отъ другитѣ.

Сгради си Животътъ домъ и съ листа отъ бръшлянъ и акантъ окичи своитѣ трапези. И прострѣ шатри отъ зеленина, а отъ горѣ — небе съ многозвѣздна плащаница. И протрѣби по цѣлъ свѣтъ, че дава пиръ — и привика Мждростта, Грѣха и хората.

И дойдоха поканенитѣ на пиръ. И ядоха, пиха. И пѣха пѣсни.

И останаха доволни отъ пира на Живота — че всички бѣха гладували у Мждростта, а у Грѣха пируването бѣше тайна.

И на пира Грѣхътъ и Мждростта сс опознаха и казватъ, че се оженили.

Но то е било отдавна.

А може и съвсѣмъ да не е било.

II.

Три нѣща знае мждриятъ — създадени за добро, а правятъ зло: языкъ, ножъ и жена.

Не си играйте съ тѣхъ!

АДОНАЙ.

Умоляваме семействата на убититѣ герои, да съобщатъ въ редакцията слѣдното: името и фамилията на загиналия герой, въ кой полкъ и рота е билъ, кога е роденъ, кждѣ и кога е убитъ.

Г. Фонъ Хохвехтеръ,
майоръ отъ отоманската армия, аташиранъ къмъ генералния щабъ на Махмудъ Мухтаръ паша.
(Прѣводъ.)

Въ огъня съ турцитѣ

Дневникъ на военнитѣ операции

29 септември до 11 октомври 1912 г.)

Лосовъ е назначенъ при сжщия генераленъ щабъ, и ние имаме намѣрение да отпътуваме заедно.

Четвъртъкъ, 4 октомври. Нашиятъ тренъ трѣбваше да потегли въ 6 ч. и 58 минути, но гарата е прѣпълнена. Бързо, единъ слѣдъ другъ заминаватъ тренове къмъ Солунъ, но ни единъ не отива къмъ сѣверъ. Ние ще отпътуваме съ една рота пионери, но ще трѣбва сами да заплатимъ пѣтнитѣ си билети. Въ бързината си да замина, азъ не можахъ да се снабдя нито съ коне, нито съ

вѣстовой. Багажътъ ми е вече стегнатъ. Въ 9 часа вечерта ние още не знаехме кога ще може да тръгне нашиятъ тренъ. Наядохме се на гарата за да спестимъ пѣтнитѣ си провизии.

Полковникъ Поселтъ и графъ Плесенъ отъ посолството ни придружаватъ. Въ 9 ч. и 30 мин. конътъ на Лосовъ биде най-сетнѣ каченъ въ трена. Треноветѣ постоянно заминаватъ при въодушевени акламации на хората, които чакатъ редъ за отпътуването си. Врѣмето напрѣдва:

чатление; тя се качва отъ гарата за товарене на стоки. Ние я послѣдваме и намираме едно купе отъ 1-ва класа праздно, въ което удобно се настаняваме. Багажътъ ми е съ мене, обаче провизитѣ ми липсватъ. Студено е, събличамъ униформата си, за да облѣка шубата. Часътъ е 2. Тренътъ потегли. Най-сетнѣ сънътъ ни овладява.

Петъкъ, 5 октомври, 7 ч. и 30 м. заранѣта. Слѣдното пече. Ние вървѣхме много бавно и още не сме изминали половината пѣтъ. За да прѣкараме врѣмето си, изучаваме картата и почвата. Послѣдната е въ еднообразенъ цвѣтъ, хълмиста и прѣсечена съ дълбоки долове. Нивитѣ сж изоставени, само нѣколко овчари сж останали при стадата си. Много тютюневи ниви и сетнѣ на всѣкъдѣ гжсти храсталаци.

Минаване Синекли; съобщаватъ ни, че въ 11 ч. ще бждемъ въ Черкезкой. Стомахътъ почва да чувства гладъ, обаче въ Черкезкой нѣма нищо за ядене.

САМО ПРЪДЪ ТЕБЪ!

На Подполк. Спирдоновъ, команд. на 4 дружина отъ 4-и п. полкъ, убийтъ отъ гърците.

Мобилизацията се обяви, а той работеше въ самотна стая, напръгаше своите сили, за да нареди всичко, което неговата длъжност изискваше, да удовлетвори нуждите съ това, което разполагаше пъкъ недостигащо!

Той бързаше, да отиде между своите войници, повикани подъ знамето, за да изпълнятъ дълга, що ги зовеше! 22 септември — той се отзова на своя постъ, умисленъ за тежката задача, що му прѣдстоеше, но съ въра въ себе си — той бѣше рѣшилъ наедно съ тия, които ще води, да върви и страдае!

Спомнямъ си го замисленъ съ блага усмивка, скромнѣ, тихъ, прѣдъ неговите думи човѣкъ трѣпва и благоговѣй!

Той водѣ своите момци къмъ Одринъ, къмъ Лозенградъ — Чаталджа, но нигдѣ отъ тѣхъ не се отдѣли. Той се би въ тѣхните редове, той бѣ пръвъ, гдѣ дълга го зовѣше и за това той направи това, което другите не можаха да схванатъ, защото не го разбираха!... Вражески куршумъ се впи въ неговото тѣло — той падна, но неговите момци го грабнаха, за да го отнесатъ тъй славно, както неговата слава се носѣше отъ уста въ уста, но не изъ шабове и квартири!

Той отиде да дири цѣръ на болката си, а завѣща намъ това, за което бѣше готовъ всичко да даде. Ний повѣдохме борбата. Борба! Една — съ вѣковенъ неприятель, а друга съ тѣзи, що мислѣха, че другъ, другъ е прѣдизвикалъ това, отъ което тѣ се срамѣха!... Ний го дирихме, за да подкрѣпи нашата дѣсница въ борбата — ний страдахме, защото всичко се бе опѣлило противъ насъ, противъ насъ на 5 ноември!

Ний мълчахме, но въ душиѣ ни ставаше нѣщо страшно, което нѣмаше кой да надзърне, защото нѣмаше истински братя и бащи; ний не се разбирахме, защото тѣ стояха далечъ отъ насъ и не искаха да чуятъ нашата болка, това що напразнихме ний на 4 и 5 ноември!

Само прѣдъ тебъ, прѣдъ тебъ, що живота не жалѣше за своя дългъ, що думите съ славни дѣла увеличаваше, сѣрдцето и душата се откриватъ и благоговѣятъ прѣдъ твоята осанка!

За тебъ всѣки плачеше, въ тебъ всичко бѣше скѣпо, ти говорѣше не думи, а дѣла; ти плачеше за насъ, пазеше ни, както орлицата своите малки!

А гдѣ бѣше той? — Раненъ, той пазеше леглото въ една отъ Лозенградските болници!

Но неговата душа не искаше тъй скоро да се отдѣли отъ тѣзи, за които копнѣеше. Само мѣсецъ раздѣла, незаздравѣлъ още, той дойде между насъ; той прѣзре всички облаги, той заглуши бащинска обичъ къмъ мили

дѣца и жена, защото тѣ бѣха се слѣли съ скѣпото за него отечество! За него той се върна; той влѣзе отново въ борбата, неговия гласъ отново прозвуча, неговите думи напѣриха отново отгласъ въ нашите сѣрдца, а името му се понесе пакъ отъ уста въ уста!

Той безавѣтно служи на своя дългъ, той всецѣло положи своите сили и тамъ, гдѣто бѣше той, неговата воля чувствуваше противника!

Прѣдъ него байонетите се слабаха, грѣмкото „ура!“ цѣпѣше въздуха, а стотини ржѣ го носѣха въ въздуха — той спечели сѣрдцата и обичта на своите бойни другари, които вѣчно ще помнятъ своя вождъ при Чаталджа и Акаланските висоти! Мина всичко — миръ между вчерашните врагове! Той трѣбваше да се наслади и живѣе за честта на своето отечество; Той горѣше отъ желание да заведе своите юначни чада при родните пепелища!

Но, уви, сѣдбата немилостиво скара вчерашните братя и тѣ искаха единъ други да се сломятъ!

Отечеството, ржководено отъ амбицирани кжсогледы, пакъ ни повика и Той съ болка на сѣрдце каза: „За тебъ само, за тебъ, Отечество, азъ ще поведе твоите синове и пръвъ въ боя ще влѣза, само твоята честъ, родно пепелище, азъ ще запазя!“

Той гордо поведе своите юначи къмъ прословутия Пиринъ, гдѣто спаси честта на Отечеството, но навѣки затвори своите хубави очи, за да не гледа позорните чела, които на „позоренъ стълбъ“ трѣбва да се приковатъ! Вражески куршумъ прониза неговото чело, за да сложи тая воля и прѣклони това чело, що гордо, гордо за истината и правдата бѣше готово на всичко и съ прѣзрение гледаше тия, що само съ думи увенчаваха това, което трѣбваше да стане!

Той падна, заобиколенъ отъ любими синове, що мило и драго дадохъ за отечеството!

Само прѣдъ него, отъ всички очи, сълзи прокапаха!... Той спѣше тихо и спокойно съ въра, че е изпълнилъ своя дългъ и свещенъ примѣръ на потомството е завѣщалъ! Нашите сѣрдца забиха силно, грѣмкото „ура!“ се понесе, а тржбата тревожно „напръдъ!“ зазвуча!... Неприятельтъ почувства силата що стоеше прѣдъ него и попроси миръ!

А той бѣше отнесенъ въ вѣчно легловище при величественъ Пиринъ, край него неговите любимци легнаха навѣки, за да не го оставятъ самъ — самотникъ на своя идеал!

Поклонъ на тебъ безстрашний труженико, прѣдъ твоя ликъ, прѣдъ твоя споменъ — душата се вълнува, сѣрдцето силно, силно тупти, а ума пита: „какво, какво направихте за него — заслужилиа герой!“... Сълзите капятъ, погледа се примѣржава, а чувствата се възбуждатъ и дирятъ награда за твоята безпрѣдѣлна любов!

Но кому болката си да изкажемъ, безавѣтни юначи, що покрихте Бъл-

гария съ вѣчна слава, кому сѣрдце си да откриемъ и за тжгата цѣръ да намѣримъ, — когато ний останали скоро забравихме онова, що чувствуваше съ Васъ и при Васъ!...

Поклонъ на Васъ, що сложихте костите си, за да спаситъ честта на своите братя; поклонъ на Тебъ що завладѣ нашето сѣрдце и душа; поклонъ прѣдъ вашата паметъ, насъ само вий можете разбра, защото вий сте въ нашите сѣрдца и души!...

Поклонъ и на вашите гробове — паметници на велики дѣла!

Само прѣдъ тѣхъ страстите нѣмѣятъ, а сѣрдцата се вълнуватъ и питатъ — какво сме ний направили за Васъ и за Тебъ, борецо, за честта и правдата?...

Борецъ.

ХРОНИКА.

— Дружеството на основните учители въ града ни, по случаи учителската конференция, ще прѣдстави на 8 февруари пиесите: „Епидемия“, „Генералска визита“ и „Падара“.

— Годишното събрание на Д-во „Съгласие“, ще стане на 19 януари т. г. въ 9 часа прѣди обѣдъ въ салона на сжщото. На това събрание настоятелството ще даде отчетъ за дѣйността си прѣзъ 1912—1913 г.

Ние съ горѣстъ констатираме пълната апатия на градската „интелигенция“, къмъ това дружество. Малкиятъ брой на членовете му, малкиятъ брой на четците въ читалнята и библиотеката говорятъ ясно за това.

Врѣме е вече нашето гражданство да се проникне дълбоко отъ значението на това културно дѣло и прояви живъ интересъ за живота на дружеството.

— Македонски дѣятелъ въ София сж имали събрание и сж рѣшили по принципъ да се възобнови комитетс. организ., но съ по опрѣдѣлени политически тенденции. Цѣль: Ратуване за по бързо консолидиране положението въ старите и новите земи и за автономия на Македония.

— Назначения. Въ свръзка съ прѣдстоящите избори ставатъ въ града ни слѣдните административни промѣни: уволнява се околийския началникъ г-нъ Марковски и на негово мѣсто се назначава г-нъ Тепавичаровъ; уволнява се секретара на околийския началникъ г-нъ Табаковъ и на негово мѣсто се назначава г-нъ Ив. Стефановъ.

— Освѣтлението на главната улица въ Плѣвѣнъ, споредъ рѣшението на общ. съвѣтъ щѣло да бжде съ около 30 лампи „Лух“, което ще струва около 15,000 лева, ами другите улици? Питаме, ала не ще ни се отговори, защото има защо. Ще се повърнемъ специално да разгледаме какъ се играе съ общинските приходи и разходи.

— Хотелъ „Комерсиалъ“, Отъ 1 януарий т. г. младите и енергични

наши съграждани Г. Г. Христо Ив. Бешковъ, търговецъ и Ал. Д. Минчевъ, учителъ въ с. Мрътвица наеха и наново мебелираха бившия хотелъ, „Търговски“, който прѣменуваха, „Комерсиалъ“. Поздравяваме ги съ добъръ успѣхъ.

— Ревизия. Завчера посѣти града ни г-нъ Ив. Златевъ, инспектора на полицията и направи ревизия на мѣстната полиция.

— Общинския бюджетъ е вече утвърденъ и отъ днесъ общината почва да работи по него.

— Лични. Г-нъ Д-ръ Арнаудовъ секретаръ на Окр. Управителъ е назначенъ околийски началникъ въ гр. Скеча. Ние познаваме г-нъ Арнаудова, като честенъ и отличенъ работникъ и избора въ неговото лице е повече отъ сполучливъ.

— Общинския съвѣтъ има отъ 7 т. м. редовна сесия, която ще трае до 21 сжщи. Върху рѣшенията на съвѣта ще се повърнемъ идущия брой.

— Съобщение отъ редакцията. Г. Д-ръ Ив. Бижевъ ни моли да съобщимъ, че той отговаря само за статиите които носятъ неговъ подписъ.

Като ставаме отзивъ на това желание, съобщаваме, че вѣстника ни се списва и издава отъ редакционенъ комитетъ, на който г. Бижевъ не е членъ, така щото, всички запитвания, опровержения и др. трѣбва да бждатъ адресирани до редакционния комитетъ.

ЗАКАЧКИ.

Агенция редникъ.

Гадането или врачуване както го казва нашия простъ българинъ съществува отъ митически врѣмена.

Въ онѣзи врѣмена се е врачувало съ кости, зѣби отъ дивы животни, по небесните свѣтила и пр. Врачуването е прѣминало и прието отъ славяните още въ III вѣкъ слѣдъ рож. Христово.

Славяните сж врачували на сито, пепелъ, бобъ, фасулъ, на гасена вода, на ржка. Този родъ врачуване, обаче е специалностъ на циганите решетари, които го иматъ като занаятъ и срдство за прѣпитание. Ако се отнесемъ до нѣкоя госпожица или дама тя ще ни каже още маса начини за врачуване.

Сега въ настоящите врѣмена въ употреба е врачуването на мастилна капка, капната на прѣгнати листъ бѣла, ама иепрѣменно бѣла хартия, слѣдъ това тази капка се притиска като се сгъне бѣлата хартия съ два прѣста т. е. съ палеца и показалеца. Слѣдъ тази наглѣдъ малка и невинна операция на мастилната капка унищожена отъ силата на двата прѣста, — листа се отваря и грижливо се поставя въ хоризонтално положение до като изсъхне. Слѣдъ изсъхването почва да се врачува. Какъ се врачува, ще обясня по послѣ.

(Слѣдва).

Слѣдъ напускането на този градъ, прѣдъ насъ се открива поле. Ние пжтуваме само съ една машина. Персональтъ на трѣна е капналъ отъ умора, огнярътъ е заспалъ върху машината си, за щастие не се случи никаква нещастна случка. Всичките чиновници говорятъ френски или нѣмски.

Прѣзъ пжтуването си успѣхъ да се освѣдомя за въоръжението на войските: пѣхотата си служи съ двѣ пушки, маузерки и трансформирани машинки. И двѣте изстрѣлватъ изострени куршуми. По този начинъ снабдяването съ муниции се опростява. Цѣлата кавалерия употребява нашата карабина, само единъ полкъ е въоръженъ съ копия.

Приближаваме се до боевата армия. Въ Чорлу е разположенъ голѣмъ лагеръ. Въ 2 часа пристигаеме въ Муратли. Войските, които се намиратъ тамъ, принадлежатъ на 2-я корпусъ (Дарданелитѣ) и тѣ потеглятъ съ насъ на фронта. Военна

дѣятелностъ кипи на всѣкъдѣ. По край пѣтя въ приврѣмѣнни подслонни сж настанени редици.

Войските, които пжтуватъ съ насъ, произвеждатъ добро впечатление: тѣ пѣятъ и пушатъ, забѣлѣжава се влиянието на германското обучаване.

Най-сетнѣ частъ въ 3 пристигаеме въ Люле-Бургасъ. За щастие, на гарата, която е отдалечена половинъ часъ отъ главната квартира, се намиратъ двѣ кола.

3-я пѣхотенъ полкъ и пионеритѣ тоже се спиратъ тукъ.

Боевиятъ конь на Лосовъ, който всички познаватъ, най-сетнѣ се свали отъ трѣна; добриятъ слуга на полковника, Абрахамъ ефенди, единъ албанецъ, се качва съ мене въ миниатурната кола съ размѣри на цигарева кутия, и ние потегляме за главната квартира.

Послѣдната е настанена въ единствената нова сграда на едно училище и е заобиколена отъ множество паркове съ обози, запрѣгъ съ бив.

Училището е състои отъ четири стаи, които служатъ за спални на офицеритѣ. Любезниятъ адютантъ на главния щабъ, Хасанъ, който говори твърдъ добръ нѣмски, ни настаня въ една достатъчно удобна стая въ хотелъ Паласъ въ Люле-Бургасъ. Срѣднихъ се съ много бивши другари, между които и съ Салахтдимъ бей, нѣкогашенъ офицеръ отъ генералиния щабъ на Сами паша, който бѣ взелъ участие въ похода къмъ Хорамъ.

Всички тия господа сж крайно любезни, но това не имѣ прѣчи да бждатъ закопчани до вратника. Вижда се, че сж получили заповѣдъ какъ да се отнасятъ съ германските си инструктори.

Слѣдъ като почакахме единъ часъ, най-сетнѣ се появи Абдулахъ, паша който ме прие добръ и ми заповѣда да бжда готовъ за утрѣ заранъ да се присѣдиня къмъ кавалерийската дивизия. Какъ ще мога да изпълня тази заповѣдъ, безъ конь, ми

се виждаше цѣла проблема. Частъ въ 6 ни завѣдоха да вечеряеме въ старата казарма, която е образецъ отъ нѣкогашната военна отоманска архитектура, оригиналенъ типъ съ хубава Джамия. У насъ здание въ подобно състояние отдавна би било осждено на събаряне.

Вечерята е сложена на дълги приврѣмѣнни маси, въ алуминиеви сждове; единъ видъ яхния, послѣ фасулъ съ дървено масло. Но войната е война. И всичко това е вкусно, когато човѣкъ е гладенъ.

Музиката се прѣдставлява подъ формата на единъ оркестръ отъ осемъ музиканти, които свирятъ по ужасно грѣмливъ начинъ мелодии, въ които съ повѣчко добра воля, човѣкъ би могълъ да разпознае откъслечи отъ Карменъ.

Слѣдъ вечерята, Лосовъ и азъ се връщаме въ хотелъ Паласъ, гдѣто Абрахамъ бѣ приготвилъ походнитѣ легла. Краката на леглата ни

(Слѣдва).

ГЕОРГИ МАРКОВЪ

Адвокатъ — Плѣвень.

Приема да завѣжда и защитава всѣкакъвъ родъ дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ царството.

Д-ръ Д. Лѣсичковъ

(Плѣвенски градски лѣкарь)

Приема болни ежедневно въ кабинета си, задъ Окрѣжния затворъ.

Плѣвенска Окрѣжна Постоянна Комисия.

О Б Я В Л Е Н И Е № 10.

Подъ надзора на слѣднитѣ общини се намиратъ заловени добитаци „юви“: Плѣвенската-кобила на 10 год. косъмъ червено-тъмънъ; Сжщата-теле мжжко на 2 години, косъмъ сивъ, съ малки рога; Петровенската-мжжко гале на 2 год., русъ косъмъ, дѣсното, ухо кърно, а лѣвото задорѣзо, на опашката малко бѣло; Слатинската-конь на 6 години, косъмъ черъ, дѣсното око кърново, дѣсното ухо отворѣдъ оцѣрбено; Гигенската-юница на 2 години, косъмъ жълтеникавъ, лѣвото ухо задорѣзо и забоденъ ножъ отзадъ; Лисешката-биволица на 4 години, косъмъ черъ, лѣвото око кърново, на опашката бѣло; Умаревската-женско торме на 3 год. Сжщата—биволица на 8 години. Ако ступанитѣ имъ не се укажатъ слѣдъ 41 день отъ публикуването на настоящето, ще бждатъ продадени на публиченъ търгъ.

гр. Плѣвень, 3 януари 1914 год.

Отъ Комисията.

Дрогерия ЛЕОПОЛДЪ КОНСТАНТИНОВЪ--Плѣвень.

Слѣдъ демобилизацията снабдихме дрогерията си съ прѣсни и първокачествени дроги, медицински специалитети, парфюми, сапуни, пудри, пасти за зѣби и др. новости.

Доставяваме на едро фотографически артикули.

Отъ дрогерията.

Циментова фабрика**„ЛЕВЪ“**

ПЛѢВЕНЪ.

Първа по родѣтъ и модерната си инсталация въ цѣлия Балкански полуостровъ.

„ПОРТЛАНДЪ“

Циментъ марка „ЛЕВЪ“ е извѣстенъ и констатиранъ като единъ отъ най-добритѣ цименти. Мѣстно производство. Прѣвзходствува всички цименти, които се внасятъ въ Царството. Удобрень за държавни постройки отъ Мин. общ. сгради съ протоколъ отъ 6 май 1911 г.

Свидѣтелства отъ прочутия професоръ D-r Wilhelm Mi-pollis, Berlin и отъ F. L. Smidt C-ie, Copenhagen.

Годишно производство 2000 двѣ хиляди вагона.

Доставя при износни цѣни 1-во Бѣлг. Д-во „ЛЕВЪ“ за фабрикация на циментъ и хидравлическа варъ—Плѣвень.

въ Плѣвень се продава въ всички жѣлѣзарски магазини.

Телеграфически адресъ: Д-во „ЛЕВЪ“, Плѣвень

НАША РОДИНА,

Единствено илюстровано младежко списание, което застъпва наша: литература, география, история, естествознание, изкуство и новини изобщо изъ науката и живота.

Редактори: Сп. Георгиевъ кл. у-ль.
К. П. Домусчиевъ, учил. и-рѣ.

Сътрудници: Елинъ Пелинъ, Чилингировъ,
Куневъ, Ракитинъ, Неволинъ,
П. Миневъ, Дриновъ, Карановски, Немировъ. Ив. Арнаудовъ и др.

Прѣмии: Сборникъ—разкази отъ войната и цвѣтна карта на Балк. полуостровъ.

Годишенъ абонаментъ 3 лева.

Редакцията — Плѣвень.

Съобщаваме на Г. г. пжтницитѣ, че отъ 1 януари наехме бившия хотелъ „Търговски“, който прѣменувахме въ хотелъ

„КОМЕРСИАЛЪ“

Хотела е съ двадесетъ хигиенични стаи, добръ и наново мобилирани. Също уредихме отлична гостилница и кафене.

При хотела има конюшна съ всички удобства за фйтони, каруци, коне и пр.

Имаме ефтени легла за г. г. селенитѣ. Също имаме стаи за търговски пжтници за изложба на мостри колекции.

Г. г. Пасажеритѣ ще намѣратъ винаги бърза и акуратна прислуга и износни цѣни.

Съ почитание:

Хр. Ив. Бешковъ.

Печатница и Книжарница**Тодоръ ХР. Данаиловъ**

Плѣвень.

Извѣстявамъ г. г. издателитѣ, търговцитѣ, учрѣжденията и др., че печатницата е комплектувана и снабдена съ нови машини, съ всички видове модерни букви и украшения и съ всички най-нови и гарантирани ученически пособия и канцеларски принадлежности.

Работа бърза, чиста и наврѣмenna. Цѣни най-износни.

Адресъ: Т. Хр. Данаиловъ. — Плѣвень.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
за записване абонати на дѣтското илюстровано списание

„Свѣтулка“.

Редакторъ Г. Стояновъ — основенъ учителъ, София.

Явяваме на родители и учители, че редакцията на сп. „Свѣтулка“ се прѣмѣсти отъ Плѣвень въ София; по този начинъ редакцията намира по-сгодни условия, за да подобри и засили списанието въ всѣко отношение. Въ списанието ще вѣе сжщия напрѣдничавъ духъ, както до сега.

„Свѣтулка“ дава интересни по съдържание и най-достѣпни по езикъ материали за дѣтско четиво, съ които материали се буди любознателностъ у дѣтето и се всажда у него любовъ къмъ науката и живота.

„Свѣтулка“ ще се печата на увеличенъ форматъ и ще даде редица цвѣтни литографни и др. картини на своитѣ корици. За свои сътрудници редакцията е ангажирала най-добритѣ дѣтски писатели у насъ.

„Картинна галерия“,

удобрена за библиотекитѣ започна осмата си годишнина (1913 — 1914).

Ще даде изящни цвѣтни художествени картини.

Ще помѣсти повече отъ 500 илюстрации отъ балк. война.

ИСКАЙТЕ ПРОСПЕКТЫ!

Абонаментъ 5 лева. За странство 6.

Поржкитѣ адресирайте до Г. Палашевъ, редакторъ.

Печатница на Т. Хр. Данаиловъ — Плѣвень.